

MONITORING JUDIKATURY SOUDNÍHO DVORA EU A TRIBUNÁLU

OBDOBÍ: 1.– 24. BŘEZNA 2017

Comtech (věc C-568/15)**Datum rozhodnutí:** 2. března 2017

Závěr: *Cena za hovor, který se týká uzavřené smlouvy, uskutečňovaný prostřednictvím telefonní linky zákaznického servisu provozované obchodníkem, nesmí být vyšší než cena za hovor na běžné zeměpisné číslo pevné linky nebo mobilní sítě. Pokud je dodržena tato hranice, je irrelevantní okolnost, zda dotčený obchodník prostřednictvím této telefonní linky zákaznického servisu dosahuje zisku, či nikoli.*

Skutkové okolnosti: Společnost comtech na své internetové stránce uvádí telefonní číslo pro spojení se zákaznickým servisem zejména pro zákazníky, kteří se společností již uzavřeli smlouvu a chtějí získat informace nebo učinit reklamaci. Toto telefonní číslo začíná předvolbou 0180, která je v Německu obecně používána pro zákaznické služby s jednotnou vnitrostátní sazbou. Cena hovoru na toto tzv. „nezeměpisné“ číslo je vyšší než cena za běžný hovor na tzv. „zeměpisné“ číslo pevné linky nebo na číslo mobilní sítě. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že cena hovoru na telefonní číslo společnosti comtech začínající předvolbou 0180 je 0,14 eura za minutu při volání z pevné linky a 0,42 eura za minutu při volání z mobilní sítě. Podle Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs Frankfurt am Main je poskytnutí telefonní linky zákaznického servisu za vyšší sazbu, než je sazba za běžné hovory, nekalou obchodní praktikou v rozporu s ustanovením § 312a odst. 5 občanského zákoníku. Z toho důvodu spolek vyzval společnost comtech, aby ukončila spornou praxi, a podal žalobu k zemskému soudu ve Stuttgartu.

Právní stránka: Podle čl. 21 prvního pododstavce směrnice 2011/83 členské státy zajistí, aby v případě, že obchodník provozuje telefonní linku vyhrazenou pro záležitosti týkající se uzavřených smluv, neplatil spotřebitel za hovor s obchodníkem vyšší částku, než je běžná [základní] sazba za hovory na tuto linku. Z několika článků směrnice 2011/83 v podstatě vyplývá, že není na spotřebiteli, aby nesl při vykonávání svých práv zakotvených v této směrnici jiné než běžné náklady, a že případné dodatečné náklady tudíž nese obchodník. Článek 19 této směrnice v této souvislosti stanoví, pokud jde o použití konkrétního způsobu platby, že „[č]lenské

státy zakážou obchodníkům účtovat spotřebitelům v souvislosti s použitím konkrétního způsobu platby poplatky, které převyšují náklady na použití daného způsobu platby nesené obchodníkem“. Z kontextu, do kterého je situován článek 21 směrnice 2011/83, tudíž vyplývá, že pojem „běžná [základní] sazba“ se vztahuje na obvyklou sazbu za komunikaci prostřednictvím telefonní linky bez dodatečných nákladů pro spotřebitele. Výklad pojmu „běžná [základní] sazba“ v takovém smyslu, že obchodníci mají právo účtovat vyšší sazby než sazby za běžnou komunikaci na zeměpisné číslo pevné linky nebo mobilní sítě, by totiž v důsledku mohl spotřebitele odradit od použití telefonní linky zákaznického servisu za účelem získání informací o uzavřené smlouvě nebo využití jejich práv mimo jiné ve věci záruky či odstoupení od smlouvy. Skutečnost, že podle čl. 21 druhého pododstavce směrnice 2011/83 není dotčeno právo poskytovatelů telekomunikačních služeb účtovat spotřebitelům za telefonní hovory poplatky, nemá žádný dopad na předchozí úvahy za podmínky, že účtované částky nepřesáhnou obvyklé výdaje, které by spotřebitelé nesli za běžný hovor.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 5. října 2016, *TMD*, C-412/15, EU:C:2016:738; ze dne 3. září 2009, *Messner*, C-489/07, EU:C:2009:502; ze dne 15. dubna 2010, *Heinrich Heine*, C-511/08, EU:C:2010:189.

Relevantní právní úprava: Čl. 21 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů.

X a X (věc C-638/16 PPU)**Datum rozhodnutí:** 7. března 2017

Závěr: *Na žádost o udělení víza s omezenou územní platností podanou státním příslušníkem třetí země z humanitárních důvodů na základě článku 25 tohoto kodexu u zastupitelského úřadu členského státu určení nacházejícího se na území třetí země, a to s úmyslem podat po příjezdu do tohoto členského státu žádost o mezinárodní ochranu, a pobývat tedy v tomto členském státě déle než 90 dnů během období 180 dnů, se uvedený kodex nevztahuje, nýbrž se na ni za současného stavu práva Evropské unie vztahuje pouze vnitrostátní právo.*

Skutkové okolnosti: Navrhovatelé v původním řízení – manželský pár – a jejich tři nezletilé děti nízkého věku mají syrskou státní příslušnost a žijí v Aleppu (Sýrie). Dne 12. října 2016 podali na Velvyslanectví Belgie v Bejrútu (Libanon) na základě čl. 25 odst. 1 písm. a) vízového kodexu žádosti o víza s omezenou územní platností a následujícího dne se vrátili do Sýrie. Na podporu těchto žádostí navrhovatelé v původním řízení objasnili, že účelem víz, o něž žádali, bylo získat možnost k opuštění obléhaného Aleppa a k podání žádosti o azyl v Belgii. Jeden z navrhovatelů v původním řízení mimo jiné uvedl, že byl unesen teroristickou skupinou, bit a mučen a nakonec propuštěn za výkupné. Navrhovatelé v původním řízení poukazovali zejména na nejistou bezpečnostní situaci v Sýrii a v Aleppu obzvláště a na skutečnost, že jim jako pravoslavným křesťanům hrozí pronásledování z důvodu jejich náboženského vyznání. Dodali, že nemají možnost se zaregistrovat jako uprchlíci v sousedních zemích, zejména s ohledem na uzavření hranice mezi Libanonem a Sýrií.

Právní stránka: Vízový kodex má podle svého článku 1 za cíl stanovit postupy a podmínky udělování víz pro průjezd přes území členských států nebo předpokládané pobyty na tomto území nepřesahující 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů. Článek 2 bod 2 písm. a) a b) vízového kodexu definuje pojem „vízum“ pro účely tohoto kodexu jako „oprávnění udělené členským státem“ v prvním případě pro „průjezd přes území členských států nebo předpokládaný pobyt na tomto území, který nepřesáhne 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů“, a ve druhém případě pro „průjezd přes mezinárodní tranzitní prostory na letištích členských států“. Podle článku 1 vízového kodexu takové žádosti, byť byly po formální stránce podány na základě článku 25 vízového kodexu, nespádají do jeho působnosti, konkrétně do působnosti jeho čl. 25 odst. 1 písm. a), o jehož výklad předkládající soud žádá ve vazbě na pojem „mezinárodní závazky“, který je v tomto ustanovení uveden. Vzhledem k tomu, že unijní normotvůrce dosud nepřijal žádný akt na základě čl. 79 odst. 2 písm. a) SFEU ohledně podmínek, za nichž členské státy udělují dlouhodobá víza a vydávají dlouhodobá povolení k pobytu státním příslušníkům třetích zemí z humanitárních důvodů, vztahuje se na žádosti, o něž jde ve věci v původním řízení, pouze vnitrostátní právo. Opačný závěr by znamenal totéž jako umožnit státním příslušníkům třetích zemí (přestože byl

vízový kodex vypracován za účelem udělování víz pro pobyty na území členských států nepřesahující 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů), aby na základě tohoto kodexu podávali žádosti o udělení víza s cílem domoci se mezinárodní ochrany v členském státě dle svého výběru, což by narušovalo celkovou strukturu systému zavedeného nařízením č. 604/2013. Takový opačný závěr by rovněž znamenal, že jsou členské státy na základě vízového kodexu povinny fakticky umožnit státním příslušníkům třetích zemí podat žádost o mezinárodní ochranu u zastupitelských úřadů členských států nacházejících se na území třetí země. Vízový kodex přitom v žádném případě nemá za cíl harmonizovat právní úpravu členských států týkající se mezinárodní ochrany.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 26. února 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105; ze dne 27. března 2014, Torralbo Marcos, C-265/13, EU:C:2014:187.

Relevantní právní úprava: Článek 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex).

Piringer (věc C-342/15)

Datum rozhodnutí: 9. března 2017

Závěr: *Členský stát je oprávněn ověřování pravosti podpisů na listinách, které jsou nezbytné pro vznik nebo převod věcných práv k nemovitostem, vyhradit notářům a z tohoto důvodu vyloučit, aby v uvedeném členském státě mohlo být uznáno takové ověření provedené advokátem usazeným v jiném členském státě v souladu s jeho vnitrostátním právem.*

Skutkové okolnosti: Leopoldine Gertraud Piringer je majitelkou polovičního podílu na nemovitosti nacházející se v Rakousku. Dne 25. února 2009 podepsala v České republice návrh na zápis poznámky o pořadí do rakouského katastru nemovitostí v souvislosti se zamýšleným prodejem jejího podílu na uvedené nemovitosti. Podpis navrhovatelky byl ověřen českým advokátem, který v souladu s českými právními předpisy k tomu účelu připojil doložku, která obsahuje mimo jiné datum narození navrhovatelky v původním řízení a doklad, který byl předložen k prokázání její totožnosti. Advokát svým podpisem rovněž potvrzuje, že L. G. Piringer před ním podepsala uvedený návrh vlastní rukou v jednom vyhotovení. Dne 15. července 2014 podala L. G. Piringer tento

návrh na zápis k okresnímu soudu ve městě Freistadt v Rakousku, který vede katastr nemovitostí. Jmenovaná připojila k návrhu zejména Smlouvu mezi Rakouskou republikou a Československou socialistickou republikou o vzájemném právním styku ve věcech občanskoprávních, o listinách a o právních informacích, uzavřenou dne 10. listopadu 1961 (BGBl. č. 309/1962), která je stále použitelná na dvoustranné vztahy s Českou republikou.

Právní stránka: Skutečnost, že činnosti notáře sledují cíle obecného zájmu, které mají především zaručit legalitu a právní jistotu právních úkonů mezi jednotlivci, představuje naléhavý důvod obecného zájmu, který umožňuje odůvodnit případná omezení článku 49 SFEU vyplývající z takových zvláštností, jež jsou vlastní notářské činnosti, jako je rámec, v němž se pohybují notáři, který zahrnuje postupy pro jejich jmenování, omezení jejich počtu a jejich místní příslušnosti nebo také systém jejich odměňování, nezávislosti, neslučitelnosti funkcí, jakož i neodvolatelnosti a nepřeložitelnosti, a to v rozsahu, v němž tato omezení umožňují dosažení uvedených cílů a jsou za tímto účelem nezbytná. Vyhrazení činností souvisejících s ověřováním listin o vzniku nebo převodu věcných práv k nemovitostem zvláštní kategorii odborníků, se kterou se pojí důvěra veřejnosti a nad kterou dotyčný členský stát vykonává zvláštní kontrolu, představuje vhodné opatření k dosažení cílů řádného fungování systému katastru nemovitostí, jakož i legality a právní jistoty právních úkonů mezi jednotlivci. Mimoto je třeba podotknout, že činnost advokátů spočívající v potvrzování pravosti podpisů na listinách není srovnatelná s činností ověřování vykonávanou notáři a že režim ověřování se řídí striktnějšími ustanoveními. V této souvislosti česká vláda na jednání v projednávané věci upřesnila, že třebaže je český advokát zajisté oprávněn potvrzovat pravost podpisu za určitých okolností stanovených zvláštní právní úpravou, z judikatury Nejvyššího soudu České republiky nicméně jasně vyplývá, že doložka o ověření pravosti podpisu, kterou vyhotovil český advokát, není veřejnou listinou. Z tohoto důvodu nebude mít toto potvrzení v případě sporu mezi stranami tutéž důkazní sílu, jako ověření notářem. Z toho podle uvedeného státu vyplývá, že kdyby měl být takový podpis v Rakousku uznán pro účely zápisu do rakouského katastru nemovitostí, toto potvrzení by v rozsahu, v němž by se považovalo za rovnocenné ověření notářem, mělo

hodnotu veřejné listiny. Takový podpis by tedy měl v Rakousku jinou sílu, než by mohl mít dokonce v České republice.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 12. prosince 1996, *Reisebüro Broede*, C-3/95, EU:C:1996:487; ze dne 24. května 2011, *Komise v. Rakousko*, C-53/08, EU:C:2011:338; ze dne 17. března 2011, *Peñarroja Fa*, C-372/09 a C-373/09, EU:C:2011:156.

Relevantní právní úprava: Článek 56 SFEU.

G4S Secure Solutions NV (věc C-157/15)

Datum rozhodnutí: 14. března 2017

Závěr: *Zákaz nosit muslimský šátek, který vyplývá z interního pravidla soukromého podniku, jež zakazuje viditelné nošení všech politických, filozofických nebo náboženských symbolů na pracovišti, nepředstavuje přímou diskriminaci na základě náboženského vyznání nebo víry ve smyslu této směrnice. Naproti tomu může takovéto interní pravidlo soukromého podniku představovat nepřímou diskriminaci ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice 2000/78, jestliže se prokáže, že zdanlivě neutrální povinnost, kterou stanoví, ve skutečnosti vede ke zvláštnímu znevýhodnění příslušníků určitého náboženského vyznání či víry, pokud není objektivně odůvodněna legitimním cílem, jako je sledování politické, filozofické a náboženské neutrality zaměstnavatelem v jeho vztazích se zákazníky, a pokud prostředky k dosažení tohoto cíle nejsou přiměřené a nezbytné.*

Skutkové okolnosti: Dne 12. února 2003 začala S. Achbita, muslimského vyznání, pracovat pro společnost G4S jako recepční. Ve společnosti G4S tehdy platilo nepsané pravidlo, podle něhož pracovníci nesměli na pracovišti nosit viditelné symboly svého politického, filozofického nebo náboženského přesvědčení. V dubnu 2006 S. Achbita svým nadřízeným oznámila, že hodlá v pracovní době nosit muslimský šátek. Vedení společnosti G4S S. Achbita odpovědělo, že nošení šátku nebude tolerováno, protože viditelné nošení politických, filozofických nebo náboženských symbolů je v rozporu s neutralitou, o kterou podnik usiluje, a dne 29. května 2006 podnikový výbor společnosti G4S schválil změnu interního nařízení, podle níž „je pracovníkům zakázáno nosit na pracovišti viditelné symboly svého politického, filozofického nebo náboženského přesvědčení nebo vykonávat jakýkoli obřad spojený s tímto přesvědčením“. Dne 12. června 2006 byla

S. Achbita ze zaměstnání propuštěna z důvodu vyjádřené přetrvávající vůle nosit jakožto muslimka na svém pracovišti muslimský šátek.

Právní stránka: Jakkoli je třeba dospět k závěru, že takové interní pravidlo, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, nezavádí rozdílné zacházení přímo založené na náboženském vyznání či víře ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice 2000/78, není vyloučeno, že předkládající soud může dospět k závěru, že dotyčné interní pravidlo zavádí rozdílné zacházení nepřímo založené na náboženském vyznání či víře ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. b) směrnice 2000/78, pokud se prokáže, že zdánlivě neutrální povinnost, kterou toto pravidlo obsahuje, ve skutečnosti vede ke zvláštnímu znevýhodnění příslušníků určitého náboženského vyznání či víry. Podle čl. 2 odst. 2 písm. b) bodu i) směrnice 2000/78 by nicméně takovéto rozdílné zacházení nepředstavovalo nepřímou diskriminaci ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. b) uvedené směrnice, pokud by bylo objektivně odůvodněno legitimním cílem a pokud by prostředky k dosažení uvedeného cíle byly přiměřené a nezbytné.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 12. února 2015, *Oil Trading Poland*, C-349/13, EU:C:2015:84; ze dne 10. března 2009, *Hartlauer*, C-169/07, EU:C:2009:141, a ze dne 12. ledna 2010, *Petersen*, C-341/08, EU:C:2010:4.

Relevantní právní úprava: Článek 2 odst. 2 písm. a) směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Asma Bougnaoui (věc C-188/15)

Datum rozhodnutí: 14. března 2017

Závěr: *Vůli zaměstnavatele zohlednit přání zákazníka, aby služby tohoto zaměstnavatele nebyly napříště zajišťovány zaměstnankyní nosící muslimský šátek, nelze považovat za podstatný a určující profesní požadavek ve smyslu směrnice Rady 2000/78/ES.*

Skutkové okolnosti: A. Bougnaoui se v říjnu 2007 na studentském veletrhu, ještě před svým zaměstnáním u soukromé společnosti Micropole, setkala se zástupcem této společnosti, který jí sdělil, že nošení muslimského šátku by mohlo být problematické, kdyby byla v kontaktu se zákazníky této společnosti. Když se A. Bougnaoui dne 4. února 2008 dostavila do společnosti Micropole k absolvování stáže před ukončením studia, měla na sobě obyčejný šátek. Na pracoviště

pak nosila muslimský šátek. Po ukončení této stáže ji společnost Micropole od 15. července 2008 zaměstnala na základě pracovní smlouvy na dobu neurčitou jako designovou inženýrku. Dne 15. června 2009 byla A. Bougnaoui předvolána na pohovor ohledně případného budoucího propuštění a propuštěna byla dopisem ze dne 22. června 2009. Asma Bougnaoui považovala toto propuštění za diskriminační a dne 8. září 2009 podala k pracovnímu soudu v Paříži žalobu. Uvedený soud uložil dne 4. května 2011 společnosti Micropole povinnost vyplatit náhradu mzdy za dobu výpovědní lhůty, neboť v propouštěcím dopise neupřesnila závažnost pochybení vytýkaného Asmě Bougnaoui, a ve zbývajících částech žalobu zamítl, neboť omezení svobody A. Bougnaoui nosit muslimský šátek bylo odůvodněné jejím kontaktem se zákazníky této společnosti a přiměřené vzhledem k cílisledovanému společností Micropole, jímž je zachovávat svůj obraz v očích veřejnosti a nedotýkat se přesvědčení svých zákazníků.

Právní stránka: Je třeba se zabývat otázkou, zda vůle zaměstnavatele zohlednit přání zákazníka, aby služby nebyly napříště zajišťovány takovou zaměstnankyní, jako je A. Bougnaoui, kterou tento zaměstnavatel přidělil k práci u daného zákazníka a která nosí muslimský šátek, představuje podstatný a určující profesní požadavek ve smyslu čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/78. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že členské státy mohou stanovit, že rozdíl v zacházení na základě vlastností souvisejících s jedním z důvodů uvedených v článku 1 této směrnice nepředstavuje diskriminaci, pokud z povahy dotyčné pracovní činnosti nebo z podmínek jejího výkonu vyplývá, že tyto vlastnosti představují podstatný a určující profesní požadavek, je-li cíl legitimní a požadavek přiměřený. Stanovit, že rozdíl v zacházení na základě vlastností souvisejících s jedním z důvodů uvedených v článku 1 této směrnice nepředstavuje diskriminaci, musí tedy případně členské státy. Dále je třeba zdůraznit, že podle bodu 23 odůvodnění směrnice 2000/78 může určitá vlastnost související mimo jiné s náboženským vyznáním představovat podstatný a určující profesní požadavek jen za velmi omezených podmínek. Podle samotného znění čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/78 může dotčená vlastnost představovat takový požadavek jen tehdy, „pokud to z povahy dotyčné pracovní činnosti nebo z podmínek jejího výkonu vyplývá“.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 14. března 2017, *G4S Secure Solutions*, C-157/15;

ze dne 12. ledna 2010, *Wolf*, C-229/08, EU:C:2010:3; ze dne 13. září 2011, *Prigge a další*, C-447/09, EU:C:2011:573.

Relevantní právní úprava: Článek 4 odst. 1 směrnice Rady 2000/78/ES, kterou se stanoví obecný rámec pro rovné zacházení v zaměstnání a povolání.

Policie ČR vs. Al Chodor (věc C-528/15)

Datum rozhodnutí: 15. března 2017

Závěr: Členským státem je uložena povinnost stanovit obecně závazným právním předpisem objektivní kritéria, na nichž se zakládají důvody, pro které je možné se domnívat, že žadatel o mezinárodní ochranu, s nímž je vedeno řízení o přemístění, může uprchnout.

Skutkové okolnosti: Al Chodorovi, iráčtí státní příslušníci, přicestovali do České republiky, kde byli dne 7. května 2015 kontrolováni policií. Vzhledem k tomu, že nepředložili žádný doklad totožnosti, provedla s nimi cizinecká policie pohovor. Al Chodorovi při pohovoru uvedli, že jsou kurdské národnosti a že jejich vesnici obsadili bojovníci teroristické organizace Islámský stát. Dále uvedli, že se přes Turecko dostali do Řecka, odkud pokračovali v nákladním automobilu. V Maďarsku je zadržela policie a byly jim sejmuty otisky prstů. Salah Al Chodor prohlásil, že při té příležitosti podepsal nějaké dokumenty. Den poté zajistily maďarské orgány jejich odvoz na vlakové nádraží a nasměrovaly je do uprchlického tábora. Al Chodorovi uvedli, že tábor po dvou dnech opustili s cílem připojit se k příbuzným v Německu. Po zadržení Al Chodorových na území České republiky česká cizinecká policie z databáze Eurodac zjistila, že v Maďarsku podali žádost o azyl. Cizinecká policie usoudila, že hrozí vážné nebezpečí útěku, neboť Al Chodorovi v České republice nedisponovali žádným pobytovým titulem, ani tu neměli zajištěno ubytování do doby jejich přemístění do Maďarska. Uprchlický tábor v Maďarsku navíc opustili – navzdory pravidlům, která jim to zakazovala – před rozhodnutím o jejich žádosti o azyl, a to s úmyslem dále cestovat do Německa. Cizinecká policie tedy Al Chodorovy zajistila podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III na dobu 30 dnů za účelem jejich přemístění do Maďarska.

Právní stránka: V případě znění čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III nelze čistě

doslovným rozbořem pojmu „vymezených právními předpisy“ určit, zda pod něj může spadat ustálená judikatura nebo ustálená správní praxe. Výrazy odpovídající pojmu „právní předpisy“ totiž mají v jednotlivých jazykových verzích tohoto nařízení různý význam. Výrazy použité například v anglickém, polském a slovenském jazyce se blíží pojmu „právo“, který může mít širší význam než pojem „právní předpisy“. Co se týče cíle čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2, je třeba připomenout, že tato ustanovení tím, že dovolují zajištění žadatele za účelem jeho přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku tohoto žadatele, stanoví omezení výkonu základního práva na svobodu zakotveného v článku 6 Listiny. Zajištění žadatelů, což je závažný zásah do jejich práva na svobodu, je přitom podmíněno dodržováním striktních záruk, jimiž jsou existence právního základu, srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost a ochrana před svévolí. S ohledem na účel dotyčných ustanovení a na vysokou úroveň ochrany, jež vyplývá z jejich kontextu, může požadavky na srozumitelnost, předvídatelnost, dostupnost, a zejména na ochranu před svévolí splňovat jediné obecně závazný právní předpis. Přijímání obecně závazných právních předpisů totiž poskytuje nezbytné záruky, neboť takový předpis upravuje závazným a předem známým způsobem rozhodovací prostor těchto orgánů při posuzování okolností každého konkrétního případu.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 26. května 2016, *Envirotec Denmark*, C-550/14, EU:C:2016:354; ze dne 7. června 2016, *Ghezelbash*, C-63/15, EU:C:2016:409; ze dne 15. února 2016, *N.*, C-601/15 PPU, EU:C:2016:84.

Relevantní právní úprava: Článek 2 písm. n) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, ve spojení s jeho čl. 28 odst. 2.

Euro-Team Kft. a Spirál-Gép Kft (spojené věci C-497/15 a C-498/15)

Datum rozhodnutí: 22. března 2017

Závěr: Systém sankcí, jenž za jakékoli porušení předpisů v oblasti povinnosti uhradit

v předprodeji mýtné za užití pozemní komunikace stanoví uložení pokuty v paušální výši nezávislé na povaze a na závažnosti daného přestupku, je v rozporu s právem EU.

Skutkové okolnosti: Euro-Team, žalobkyně v původním řízení, je společnost usazená v Maďarsku. Aby nákladní vozidlo, které provozuje, mohlo dne 6. září 2014 projet zpoplatněným úsekem na trase „Budapest-Gyula“, zakoupila v předprodeji v souladu s právními předpisy upravujícími mýtné předepsaný doklad. Dne 6. září 2014 řidič vozidla, zaměstnanec společnosti Euro-Team, v důsledku pochybení navigačního systému vozidla minul výjezd, kterým měl opustit dálnici M5 a pokračovat po silnici č. 5 nižší kategorie, k jejímuž užití měl oprávnění. Pokračoval tedy v jízdě po dálnici M5 bez platného dokladu o úhradě mýtného i bez uhrazení poplatku odpovídajícího ujeté vzdálenosti po tomto úseku dálnice. Tato část dálnice, dlouhá přibližně 5 km, je fakticky souběžná se silnicí č. 5. Sazba mýtného odpovídající danému úseku činila 324 forintů (přibližně 1 euro), což je částka nižší než sazba mýtného odpovídající srovnatelnému úseku silnice č. 5, která v době rozhodné z hlediska skutkových okolností věci činila 520 forintů (přibližně 1,70 eura). Podle zjištění předkládajícího soudu nezískala společnost Euro-Team ve srovnání s dokladem zakoupeným v předprodeji výhodu ani nezpůsobila škodu. Policejní ředitel hlavního města Budapešti nicméně rozhodnutím ze dne 8. prosince 2014 uložil společnosti Euro-Team v souladu s nařízením vlády č. 410/2007 pokutu ve výši 165 000 forintů (přibližně 535 eur), jelikož tato společnost tím, že v předprodeji nezakoupila doklad odpovídající mýtnému za užití úseku dálnice mezi kilometry 85 a 90, porušila povinnosti, které pro ni vyplývají ze zákona o mýtném.

Právní stránka: Podle článku 9a směrnice 1999/62 zavedou členské státy patřičné kontroly a určí systém sankcí použitelný při porušení vnitrostátních ustanovení přijatých podle této směrnice. Přijmou veškerá potřebná opatření k zajištění jejich provádění. Tyto sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Je nicméně nutno konstatovat, že uvedená směrnice neobsahuje podrobnější pravidla pro stanovení uvedených vnitrostátních sankcí, zejména nestanoví žádné explicitní kritérium pro posouzení přiměřenosti takových sankcí. K dodržení zásady proporcionality je třeba konstatovat, že jediným rozdílem ve výši pokut stanoveným v rámci tohoto systému a zavedeným v nařízení vlády č. 410/2007, je rozdíl na základě kategorie dotčeného vozidla, která se určuje v závislosti na počtu jeho náprav. Tento rozdíl, jenž nemá žádnou spojitost s jednáním provozovatele nebo řidiče vozidla, ovšem nezohledňuje povahu ani závažnost spáchaného přestupku. Příslušný orgán nemá možnost brát v potaz kupříkladu vzdálenost ujetou bez úhrady mýtného v předepsané výši. Výše pokuty, která sankcionuje nedodržení poplatkové povinnosti dotčené v původním řízení, je tedy paušální a neliší se ani v závislosti na počtu kilometrů ujetých bez oprávnění, ani na tom, zda přestupce uhradil mýtné za danou trasu v předprodeji.

Související judikatura: Rozsudek ze dne 19. října 2016, *EL-EM-2001*, C-501/14, EU:C:2016:777; ze dne 9. února 2012, *Urbán*, C-210/10, EU:C:2012:64.

Relevantní právní úprava: Článek 9a směrnice Evropského parlamentu a Rady 1999/62/ES o výběru poplatků za užívání určitých pozemních komunikací těžkými nákladními vozidly.

Připravil: Jan Tlamycha